

LA MICOLOGIA – Quim Monzó

A punta d'alba el boletaire surt de casa, amb un bastó i un cistell. Agafa la carretera i, una estona més tard, un camí, fins que arriba a una pineda. De tant en tant s'atura. Amb el bastó aparta la pinassa i descobreix rovellons. S'ajup, els cull i els fica al cistell. Més enllà troba pinetells. Continua caminant i, en un alzinar, troba rossinyols, escarlets, cogomelles, surenys i trompetes. Amb el cistell ple, va desfent el camí. De cop, veu el barret arrodonit, de color escarlata i jaspiat de blanc, del reig bord. Perquè ningú no l'agafi li venta puntada de peu. Enmig del núvol de pols que el bolet forma en l'aire quan es desintegra, plop, hi apareix un gnom, amb barretina verda, barba blanca i botes punxegudes amb picarols, que sura a mig metre de terra.

--Bon dia, bon home. Sóc el gnom de la sort que neix d'alguns rejos bords, quan es desintegren. Ets un home afortunat. Només en un de cada cent mil rejos bords hi ha un gnom de la sort. Digues un desig i te'l concediré. El boletaire se'l mira esglaiat.

--Això només passa als contes.

--No -- respon el gnom-- . També passa a la realitat. Va, digues un desig i te'l concediré.

--No m'ho puc creure.

--T'ho creuràs. Digues un desig i veuràs que, demanis el que demanis, encara que sembli gros o inabastable, te'l concediré.

--¿Com puc demanar-te res, si no m'ho acabo de creure, que hi hagi gnoms que em puguin concedir qualsevol cosa que els demani?

--Tens al davant un homenet amb barba blanca, barretina verda, botes amb picarols a les puntes, que sura a mig metre de terra, ¿i no t'ho creus? Vinga, digues un desig. Mai no s'hauria imaginat en una situació com aquella. ¿Què ha de demanar? ¿Riqueses? ¿Dones? ¿Salut? ¿Felicitat? El gnom li llegeix el pensament .

--Demana coses tangibles. Res d'abstraccions. Si vols riqueses, demana tal quantitat d'or, o un palau, o una empresa de tals i tals característiques. Si vols dones, digues quines en concret. Si, en acabat, el que demanes et fa realment feliç, o no, és cosa teva. El boletaire dubta. ¿Coses tangibles? ¿Un Range Rover? ¿Una mansió? ¿Un iot? ¿Una companyia aèria? ¿Elizabeth McGovern? ¿Kelly McGillis? ¿Debora Caprioglio? ¿El tron d'un país dels Balcans? El gnom hi fa cara d'impaciència.

--No puc esperar eternament. Abans no t'ho he dit perquè em pensava que no trigaries tant, però tenies cinc minuts per decidir-te. Ja n'han passat tres. Només n'hi queden dos, doncs. El boletaire comença a inquietar-se. Ha de decidir què vol i ho ha de decidir de seguida.

--Vull...

Ha dit "vull" sense haver decidit encara què demanarà, només perquè el gnom no s'exaspera.

--¿Què vols? Digues.

--És que triar així, cuita-corrents, és una bestiesa: En una ocasió com aquesta, potser única a la vida, cal temps per decidir-se. No es pot demanar el primer que et passi pel cap.

--Et queda un minut i mig.

Potser, més que no pas coses, seria millor demanar diners: una xifra concreta. Mil bilions de pessetes, per exemple. Amb mil bilions de pessetes ho podria tenir tot. ¿I per què no deu mil, o cent mil bilions? O un trilió. No es decideix per cap xifra perquè, de fet, en una situació com aquesta, tan carregada de màgia, demanar diners li sembla vulgar, poc subtil, gens enginyós.

--Un minut.

La rapidesa amb què passa el temps li impedeix raonar amb fredor. És injust. I si demanés poder?

--Trenta-tres segons.

Com més l'apressa el temps més li costa decidir-se .

--Quinze segons.

¿El trilió, doncs? ¿O un milió de trillions? ¿I un trilió de trillions?

--Quatre segons.

Renuncia definitivament als diners. Un desig excepcional com aquest ha de ser més sofisticat, més intel·ligent.

--Dos segons. Digues.

--Vull un altre gnom com tu.

S'acaba el temps. El gnom s'esfuma en l'aire i immediatament, plop, al lloc exacte que ocupava apareix un altre gnom, del tot igual a l'anterior. Per un moment, el boletaire dubta si és o no el mateix gnom d'abans, però no deu ser-ho perquè repeteix la mateixa cantarella que l'altre, i si fos el mateix, pensa, se l'estalviaria:

--Bon dia, bon home. Sóc el gnom de la sort que neix d'alguns rejos bords, quan es desintegren. Ets un home afortunat. Només en un de cada cent mil rejos bords hi ha un gnom de la sort. Dignes un desig i te'l concediré.

Han començat a escolar-se els nous cinc minuts per decidir què vol. Sap que, si no en té prou, li queda la possibilitat de demanar un nou gnom igual a aquest, però això no el deslliura de l'angoixa.

[Extret del llibre El perquè de tot plegat. Barcelona: Quaderns Crema, 1993]